

det ærede Medlem heller ikke er ganske fremmed for, at det turde være Afslutningen paa denne Diskussion.

Bust: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg gerne vil gjøre. Jeg vilde gerne have Leilighed til en længere, men den kan jo udsættes til 3die Behandling. Jeg er særlig fornøiet med de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Ordfører for Flertallet i Dag, og jeg vil gerne yde ham min Anerkjendelse og Tak for hans sidste Udtalelse, for det forekommer mig, at det maa forstaaes absolut, som det ærede Medlem nu sidst sagde. Han udtalte, at naar han fraraadede Rigsdagen at stemme for Ændringsforslaget fra det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen), som dog absolut laa nærmere ved Flertallets Standpunkt end det andet Mindretals, saa var det kun, fordi han vilde have en Afstemning her i Salen om Bestemmelsen om Udsørgelsesforbud eller ei. Hvad der gjælder for mig i denne Sag nu som tidligere er i Realiteten, at vi faae et Udsørgelsesforbud, og i Henhold til den høitærede Ministers Udtalelser om, at han nok skal sørge for at faae en Lov, som den sidste, saa er det mit Haab, at vi mødes i Kjøn Enighed om, at vi i alt Fald faae et Udsørgelsesforbud. Disse moderate Udtalelser til Slutningen taffer jeg den ærede Ordfører for, de aabne for mig Udsigten til, at vi kunne naae til et Resultat.

Ordføreren (Dalsgaard): Ja, mine Udtalelser sidste Gang vare i den Henseende ikke mere moderate end før. Første Gang sagde jeg udtrykkelig, at naar Bemyndigelsen blev forstaaet paa samme Maade som sidst, at der skulde foreligge andre Motiver, andre Grunde end de, der forelaa i 1888 og nu — der er ingen nye komne til — inden Udsørgelsesforbudet lovalt skulde kunne udstedes, saa har Flertallet hele Tiden staaet paa det Standpunkt, staaer paa det endnu og vil rimeligvis fremdeles staa saadan, at saa kan man gaa ind paa igjen at indsætte en saadan Bemyndigelse i Loven. Men skal det forstaaes paa den Maade, som den ærede sidste Tale vil have det forstaaet, at Ministeren skal kunne sætte Udsørgelsesforbudet i Kraft itraz, dersom han faaer en saadan Bemyndigelse, paa de Motiver, som nu foreligge, saa tror jeg ikke, Flertallet gaar med til paany at give Bemyndigelsen. Mine Udtalelser før og nu sidst ere ikke modstgørende, tværtimod, de stemme fuldstud med hinanden og med Flertallets Stilling fra først af. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) mente, at det var en

meget vanstelig Sag at kjende Udlandets Ret saaledes, at man kunde sige, hvad der kunde opnaaes og hvad ikke. Jeg vil give det ærede Medlem Ret i, at det ofte kan være vansteligt nok at kjende Indlandets Lov, og det maa altsaa være endnu vansteligere at kjende Udlandets, men jeg kan ikke negte, at det dog forekommer mig, at det ærede Medlem har taget denne Sag temmelig koldsindigt. Allerede for 2 Aar siden skruede han den op til en unaturlig Høide, og det maatte sikkert ikke have været saa vansteligt for det ærede Medlem i den Tid, der er gaaet siden, at trænge ind i denne Sag, saa naar han endnu ikke har faaet den undersøgt i England og endnu ikke veed, hvad vi kunne naae ved et Udsørgelsesforbud ad denne Vej, saa er det at tage denne Sag temmelig koldsindigt. Det ærede Medlem sagde fremdeles, at naar man i 1888 havde vedtaget dette Mæglingsforslag om Forbudet, som man gjorde, saa var det, fordi Rigsdagen ingen Mening havde om, hvorvidt den vilde have Udsørgelsesforbud eller ikke. Det ærede Medlem tilføjer, saa det var en korrekt Gjengivelse, men det er en forkert Opfattelse, og det samstemmer ikke med de Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Boisen), der var Ordfører dengang, da Fællesudvalgets Indstilling forhandlede i Folkethinget. Det var dog vistnok ogsaa et Brud paa de almindelige Principer for Lovfortolkning, at sige, at Lovgivningen ingen Mening har havt. Jeg har i hvert Fald ladet mig sige, at den første Regel for Loves Fortolkning er, at man gaar ud fra, at Lovgivningsmagten har havt en Mening, og selvfølgelig maa man gaa ud fra i dette Tilfælde, at da Udsørgelsesforbud i 1888 ikke blev vedtaget, saa har Lovgivningsmagten dengang havt den Mening, at der ikke paa de Motiver, der da forelaa, var tilstrækkelig Grund til at forbyde Udsørgelsen, for havde det været Lovgivningsmagtens Mening, saa havde den dengang vedtaget dette Forbud rent og purt.

Judenrigsministeren (Singerløv):

Den ærede Ordfører og ogsaa andre ærede Medlemmer have en Tendents til at sige: Lad os bringe Situationen tilbage til det, den var for 2 Aar siden; men jeg vil gjøre de Herrer opmærksomme paa, at en Stilling kommer ikke igjen to Gange, der er altid nogen Forandring. For to Aar siden kunde man ikke blive indbyrdes enig, dels de Herrer i dette Thing og dels i Landsthinget, om, hvad der var at gjøre, og saa sagde man, lad Ministeren om det, lad ham have